

ApG 15,36-41

Nogen tid efter sagde Paulus til Barnabas: »Lad os vende tilbage og besøge brødrene i alle de byer, hvor vi har forkyndt Herrens ord, og se, hvordan de har det.«

Barnabas ville også tage Johannes, som kaldtes Markus, med, men Paulus fandt det ikke rigtigt at tage en med, der havde forladt dem i Pamfylien og ikke deltaget i arbejdet sammen med dem. Det førte til bitter uenighed, så deres veje skiltes. Barnabas tog Markus med og sejlede til Cypern, men Paulus valgte Silas, og efter at brødrene havde overgivet ham til Herrens nåde, tog han af sted. Han rejste

AF KAI KJÆR-HANSEN

Som beretningen står, drejer problemet sig om uenighed i bedømmelsen af en person. Var Johannes Markus egnet eller uegnet til at deltage i den anden rejse, når han havde forladt dem på den første? (13,13). Grunden til, at han havde forladt dem, angives ikke af Lukas (13,13).

Af Lukas teologiseres problemet heller ikke. Han tager ikke engang direkte stilling til spørgsmålet. Af Lukas' fremstilling af striden

fritages Paulus ikke for sin andel i den ulyksalige strid - i hvert fald er det et åbent spørgsmål - men Paulus' forbindelse til menigheden i Antiokia påvirkes ikke af den viser Lukas, at der er mere at sige om de troende i den første menighed, end at de altid var »ét hjerte og sind« (4,32; jf beretningen om Ananias og Safira i 5,1-11).

Nogle fortolkere lader sig ikke nøje med Lukas' forklaring, men vil se en dybere teologisk uenighed, som Lukas så har skjult for sine læsere. De hævder, at Markus og Barnabas har været teologisk uenige med Paulus, hvad angår spørgsmålet om hedningekristnes forhold til loven. Dette passer ikke godt til, hvad der siges i 15,22.32.

Bitter uenighed

Det er som at komme fra den

ene verden til den anden. I afsnittet forud i kap. 15 er der ført dybtgående teologiske samtaler om hedningers forhold til loven; resultatet, man nåede frem til, skabte epoke; det har stadig betydning for os ikke-jøder, der lever ved indgangen til det 21. århundrede.

Og nu - endda lige forud for et evangelisationsfremstød - diskuterer man et lille personspørgsmål - om Johannes Markus, hvilket fører til »bitter uenighed« mellem Barnabas og Paulus. Uenighed mellem fjender eller mellem folk, der ikke kommer hinanden

ved, er én ting. Noget andet er uenighed mellem nære venner, for slet ikke at tale om uenighed mellem venner, der deler samme tro og kæmper for samme sag. Sådan var det mellem Barnabas og Paulus:

Barnabas tog sig af Paulus, da man i Jerusalem ikke troede på alvoren af hans omvendelse (9,26-27)

Barnabas havde hentet Paulus i Tarsus, hvorefter de to havde arbejdet sammen i et år i Antiokia (11,25-26)

Barnabas og Paulus havde udført en opgave sammen i Jerusalem (11,30; 12,25)

Barnabas og Paulus var sammen blevet udtaget af Helligånden til missionsarbejdet (13,2)

Barnabas og Paulus havde

Uenigheden mellem Barnabas og Paulus

Paulus og Barnabas modtages af befolkningen i Lystra, som om de var guder. Maleri af hollænderen Jan Gaspar Bleker fra 1638.

stået sammen for evangeliets sag på den første missionsrejse (13,4-14,28)

Barnabas og Paulus var af menigheden i Jerusalem blevet overdraget opgaven med at gøre aposteldekretet kendt (15,22).

Ingen af de to kampanjer skal roses! Den eneste, der skal roses, er Lukas, fordi han ikke skjuler denne uoverensstemmelse. Man kunne måske have ønsket, at han havde været endnu mere detaljeret. For hvordan klarede de at leve med den uenighed?

Hvad sagde Barnabas på Cypern til de troende, nu når Paulus ikke var med på hans rejse?

Og hvad sagde Paulus til de troende i det sydlige Lilleasien, nu når Barnabas ikke var med på hans rejse?

Hvordan påvirkede denne bitre uenighed deres frimodighed, når de forkyndte evangeliet?

Hvordan kunne de tale om fred og fordragelighed til andre, når der mellem dem selv bestod et bittert modsætningsforhold, som ikke var blevet løst?

Og sådan kunne man blive ved.

Det kan imidlertid iagttages, at kontroversen *ikke* hindrede hverken Barnabas eller Paulus i at være aktive for Jesu sag. De skal ikke roses for deres strid, men derfor kan man nu alligevel godt finde en slags »bagvendt opbyggelse« i deres uoverensstemmelse. Den smadrer nemlig enhver forestilling om

at der findes en guldalder i den apostoliske epoke, en guldalder uden vanskeligheder, synd og personstridigheder

at evangeliet kun kan forkyndes af perfekte mennesker, der for egen del har orden på alle forhold, også til deres nærmeste.

Overvej de nævnte iagttagelser og find eksempler på tilsvarende problemer fra egen erfaringsverden.

Snakken om en guldalder

Snakken om en guldalder, hvad enten den angår den apostoliske tidsalder eller andre opgangstider for evangeliet, bruges undertiden til at sætte en kontrast op mellem »de gode gamle dage« og ens egen tid, som pr. definition er

de dårlige dage. Og så sætter man sig til at pibe over, hvor vanskelige kår evangeliet og man selv har. Langt bedre er det én gang for alle at erken

de, at enhver tidsalder har sine problemer og udfordringer. Piberi kommer man almindeligvis ikke langt med, hvis evangeliet skal udbredes.

Overvej påstanden, at alle dage er

vanskelige dage, og at man ikke skal fortægne virkeligheden ved at hævde, at i »de gode gamle dage« var alt lettere.

✂

jule

konkurrence 9

I hvilket kapitel i Apostlenes Gerninger beskrives Paulus' og Barnabas' første besøg på Cypern?

Det figtige svar er: _____

Indsendt af: _____

Adresse _____

Alle kuponer - mindst otte af de ialt ti - indsendes samlet i en kuvert mærket »julekonkurrence« til Kristeligt Dagblad, Fanøgade 15, 2100 København Ø inden 31.12.1995.